

1

AZNAP REGGEL, AMIKOR Mary Catherine lerúgta a szandálját és a víz felé indult, a januári napfény szikrázó gyémántszőnyegként terült el a Csendes-óceán felszínén.

– Meg fogunk fagyni, még úgy is, hogy bűváruha van rajtunk! – Legjobb barátja és szobatársa, Sami Dawson szorosan mögötte ment, és nevetett őrült döntésükön.

– Csak pár percre! – Mary Catherine hosszú, vörös copfja repkedett mögötte futás közben. Ő is nevetett, ám sokkal inkább azért, mert szerette így kezdeni a szombat reggeleket. – Ha már bent vagyunk, semmit nem fogunk érezni.

A sekély parton futva vitték magukkal szörfdeszkáikat, és átugrották a fehérén fodrozódó fagyos hullámokat. A víz pillanatok alatt a vállukig ért, túljutottak a habokon, és készen álltak a soron következő hullámok meglovagolására.

Mary Catherine lihegve rázta meg a fejét, szétfröcskölve a vizet a hajából.

– Látod? Nem is olyan rettenetes!

– Na persze! – mondta Sami reszketve, majd fejével a feljűk közeledő hullám felé biccentett. – Gyerünk! Haladjunk!

Elkapták az első hullámot, és egészen a partig siklottak rajta. A hideg tengervíz az arcukba spriccelt, a hatalmas óceán alattuk hömpölygött. Mary Catherine úgy szerette ezt az egészet, ahogy volt. Érezte, hogy él, hogy teljes ember, és hogy Isten vele van. És jótékonyan elterelte a figyelmét a múlt héten érkezett hírről.

Arról, hogy a szíve már nem bírja sokáig.

Úgy tervezte, ma elmondja Saminek az igazságot a betegségéről, és mindazt, amit eddig elhallgatott. Ám addig is élvezni akarta ezt a pillanatot. Visszacmlékezett arra, amit az anyja évekkkel ezelőtt mondott neki. Az életet nem lehet a leélt napok számával mérni, csakis azokkal a csodás, ragyogó élményekkel, amik színesé teszik a napjainkat.

Mary Catherine Sami mellett evezett. Barátnőjének hirtelen tágra nyílt a szeme.

– Azt hiszem, láttam egy delfint! – A hullámokon túlra mutatott. – Úgy ötméternyire.

Mary Catherine a távoli vizeket fürkészte.

– Remélem, nem cápa volt!

– Micsoda? – sikított csendben Sami. – Ne is mondj ilyeneket!

– Csak viccelek! – Mary Catherine ismét felnevetett. – Én is láttam, többen vannak. Egész biztosan delfinek.

Újabb hullám érkezett, és ismét végigsiklottak vele a partig. Majd megfogták a deszkákat, letelepedtek velük a nedves homokba, és megpróbálták egyenletesen lélegezni. Sami megrázta vállig érő sötét haját.

– Köszönöm, hogy rávettél erre. Már nem is fádom.

– Itt minden olyan tökéletes. – Mary Catherine már ismét indult befelé. – Gyere! Evezzünk még be egy párszor!

A fehér hullámtörésen áthaladva csendes vízhez értek, és vártak. Sami letörölte arcáról a vizet.

– Már alig várom a mai estét! Szerintem Marcus tényleg komolyan veszi az ifjúsági központ ügyét.

– Én is! Örülök, hogy korábban megyünk. – Mary Catherine-t Marcus nevének említésekor mindig ugyanaz az érzés kerítette hatalmába. A szívéből indult ki, s a karján át egészen a tarkójáig kúszott. Gyűlölte ezt a reakciót. Már csak az hiányzott, hogy beleessen Marcus Dillingerbe. – Még mindig az edzője unokahúgával jár?

– Igen. Jövő héten páros randira megyünk velük. – Sami öszszéráncolta az orrát. – De nem hiszem, hogy jó párt alkotnak. Én legalábbis nem látom őket összeillőnek.

A szívproblémája, és féltucatnyi önkéntes munkája mellett Mary Catherine-nek ideje sem volt arra, hogy a profi baseballjátékosról ábrándozzon. Különbben sem volt az esete.

Meglovagoltak még pár hullámot, majd Mary Catherine a part felé intett.

– Száritkozzunk meg!

– Remek ötlet! Még mosnom is kell, mielőtt a fiúkkal találkozunk.

A törölközőik három méterre voltak a parttól. Pár perc múlva melegítőt húztak magukra, és leültek a homokba az óceánnal szemben. Mary Catherine a téli nap felé fordította az arcát, és élvezettel itta magába melengető fényét. Hogyan is lehetne bármilyen baja a szívének? Túl jól érezte magát ahhoz, hogy beteg legyen.

Jólesett a csend. Mióta néhány éve szobatársak lettek, olyan barátság alakult ki közöttük, amelyben jól érezték magukat akár kirobbanóan hahotáztak, akár tökéletes csendben üldögéltek egymás mellett; bár Sami és ő sokban különböztek egymástól. Végül Mary Catherine törte meg a csendet.

– Jól éreztétek magatokat Tylerrel tegnap este?

– Igen. – Sami elmosolyodott, és az arca ragyogóbb lett, mint a tavaszi nap sugara. – El sem tudom hinni, milyen jól alakulnak

a dolgok! Szerintem hamarosan megkér, hogy legyek a barátnője... hivatalosan is.

Mary Catherine talpra szökkent.

– Tényleg? – Körbe-körbe táncolt. – Ez igen! – Mindkét öklét a magasba lendítette. – Igen, igen, igen! – Aztán ugyanolyan gyorsan a földre huppant. – De miért csak most?

– Hát... – Sami félénken vállat vont. – Azt hiszem, én voltam az oka. Hiszen mondtam is. – A nevetése ezúttal zavartabban csengett. – Időre volt szükségem.

– Na ne már! – Mary Catherine hüledezve dőlt hátra. – Középiszolás korod óta szerelmes vagy belé!

– Igen, de gyakorlatilag majdnem Arnie menyasszonya voltam. – Sami hangjában mesterkélt tiltakozás hallatszott. Pár másodpercre rá pedig a rájuk oly jellemző kacagásban tört ki. – Rendben, igazad van! Nincs is szükségem olyan sok időre.

– Na ugye! – Mary Catherine keresztbe font lábbal előre dőlt. – És mikor kéri már meg végre a kezdet?

– Megőrültél? – Sami megdöbbent. – Azért ne siettesd úgy a dolgokat!

– Szerintem hamarosan sor kerül rá. – Mary Catherine felvonta a szemöldökét. – Én mondom!

– Bolond vagy!

– Lehet, de ebben az esetben igazam van! – Mary Catherine abahagyta a bolondozást. Az óceán felől áramló szellő emlékezetessé tette a pillanatot, és annak jelentőségét. – Szép volt a randitok?

– Nagyon! Disneylandbe mentünk. – Sami sokkal boldogabbnak tűnt annál, mint amikor Arnie-val járt. – Este elvitt a Csipkerózsika kastélya előtt álló hídhoz. – Sami most keresztbe tett lábbal ült, szemben Mary Catherine-nel. – Azt mondta, hogy folyton rám gondolt és nekem akart bizonyítani még akkor is, amikor annyi rossz döntést hozott.

– Milyen édes!

Sami mosolyában olyan megelégedettség bujkált, ami még nem volt jelen akkor, amikor Tyler visszatért Los Angelesbe.

– Azt is mondta, hogy egy dolgot még mindig nagyon bán. – Szünetet tartott, és mielőtt visszanézett volna Mary Catherine-re pár másodperc erejéig a nap felé fordította arcát. – Azt, hogy egyáltalán elhagyott.

A történet megérintette Mary Catherine-t. Mérhetetlenül örült barátja boldogságának, a szerelmenek, amire rátalált.

– Én szeretnék lenni a nyoszolyólányod! – Viccelődve két kezét megadásszerűen maga elé emelte. – Csak ennyit mondok.

– Komolyra fordítva a szót... Ichet, hogy igazad van. – Sami öröme ismét kézzelfogható volt. – Annyira szeretem! Azokkal a leckékkel együtt, amiket az életben megtanult, és a napról napra erősödő hitével... Álmodni sem mertem arról, hogy kapunk egy második esélyt.

– Én viszont igen. – Mary Catherine sokatmondóan Samire nézett. – Emlékszel?

– Igazad van! – Sami nevetésébe a máig érzett hitetlenség vegyült. – Azt mondtad, hogy nem jöhetek haza a floridai üzleti utamról úgy, hogy nem töltöttem vele néhány órát.

– Legyen elég annyi, hogy nagyon jó barátod vagyok – vigyorzott Mary Catherine.

– Határozottan nyoszolyólánynak való!

A nap magasabbra emelkedett az égen, és az idő kezdett felmelegedni. Mary Catherine ismét csendbe burkolózott. Szüksége volt a váltásra, mielőtt elmondja Saminek az igazságot a betegségről. Erről az egy dologról eddig sosem beszéltek. Ránézett a telefonjára. Már majdnem tizenegy óra volt. Aznap délután háromra kellett a frissen felújított ifjúsági központba érniük, hogy segítsenek a megnyitó előtti utolsó simításokban.